

Arrest

nr. 246 365 van 17 december 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van onbepaalde en Syrische nationaliteit te zijn, op 6 april 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 oktober 2020.

Gelet op de beschikking van 10 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partijen -een echtpaar uit Syrië- dienen beroep in tegen de beslissingen “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” d.d. 20 maart 2020 genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij of zij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij/zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen internationale bescherming hebben verkregen in Griekenland. Zij betwisten dit niet. In casu volstaat de vaststelling dat verzoekers reeds over internationale bescherming beschikken in een andere lidstaat van de Europese Unie, Griekenland dus, opdat de commissaris-generaal toepassing kan maken van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet om hun verzoek niet-ontvankelijk te verklaren. De argumentatie in het verzoekschrift dat in de bestreden beslissingen niet wordt gespecificeerd om welke soort internationale bescherming het gaat, volgens verzoekers luidens hun verzoekschrift subsidiaire bescherming, en dat dit volstaat om de beslissingen te vernietigen, kan dus niet worden gevolgd. Het belet immers niet dat de commissaris-generaal voormelde bepaling kan toepassen, daar er is tegemoetgekomen aan de enige voorwaarde die de wet oplegt inzake de toepassing van de niet-ontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet, met name dat “de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”. Noch uit de tekst van die bepaling noch uit de tekst van artikel 33, § 2, onder a) van de richtlijn 2013/32/EU (waarvan het de omzetting naar Belgisch recht vormt) volgt dat de commissaris-generaal gehouden zou zijn om over te gaan tot bijkomende verificaties. De vraag of het desgevallend de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus betreft is derhalve geenszins van doorslaggevend belang.

3. In de bestreden beslissingen wordt door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgesteld en gemotiveerd dat verzoekers het vermoeden dat hun grondrechten als begunstigen van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerleggen. Bijgevolg zijn er, zo oordeelt de commissaris-generaal, geen feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op hun specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt hun verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partijen het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch zij brengen geen valabele argumenten aan die een ander licht werpen op de gedane vaststellingen. Verzoekers beperken zich immers tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het formuleren van algemene beweringen, beschouwingen en kritiek, waarmee zij echter de in de bestreden beslissingen gedane bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Verzoekers ontkennen niet –“Dat het gezin de Griekse documenten vernietigd heeft is een feite”, zo luidt het verzoekschrift-, en de loutere herhaling van hun beweegredenen hiertoe wijzigt hier niets aan, dat zij doelbewust hun Griekse verblijfsvergunningen vernietigden, waardoor zij de Belgische asielinstanties verhinderen hiervan kennis te nemen.

De Raad wijst erop dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekers' status en waarvan zij gebruik kunnen maken. Hieruit volgt het vermoeden dat de fundamentele rechten van verzoekers er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van verzoekers in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het EVRM. In navolging van het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn rechtspraak van 19 maart 2019 (Grote kamer) in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan de verzoekende partijen toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in een andere EU lidstaat verleend werd, in hun geval Griekenland, te weerleggen (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland, overweging 90 e.v.). Zij blijven desbetreffend evenwel in gebreke.

Landeninformatie, zoals de talrijke rapporten en artikels waar verzoekers in hun verzoekschrift naar verwijzen omtrent o.a. de penibele situatie op de Griekse eilanden en de grote werkloosheid en economische malaise waarmee Griekenland te kampen heeft alsook de situatie aan de Turks-Griekse grens en soms vijandige houding van de Griekse bevolking jegens vreemdelingen, kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zo'n informatie volstaat niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn.

De Raad benadrukt dat, in navolging van het Hof van Justitie van de Europese Unie die daar o.a. in voormelde rechtspraak uitdrukkelijk op wijst, de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partijen in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekers toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Griekenland werd verleend, te weerleggen. Zij blijven hier echter in gebreke.

Zo werpen verzoekende partijen geen ander licht op de motivering in de bestreden beslissingen waar met betrekking tot hun persoonlijke situatie op goede grond het volgende wordt vastgesteld:

“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg, onderwijs en huisvesting (CGVS p. 4-6) voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Uit de verklaringen van uw zus blijkt immers dat u en uw familie wel degelijk hulp geboden kreeg bij uw zoektocht naar huisvesting, én u voorzien werd van een uitkering tot op enkele maanden na het verkrijgen van uw verblijfsvergunning (CGVS 19/178057 p. 4). Voorts blijkt uit de verklaringen van uw vrouw dat zij bij ten gevolge van haar miskraam de nodige verzorging en onderzoeken genoot (CGVS 19/17784B, p. 4). Ook uw zoon kreeg de nodige zorgen en medicatie toegediend toen hij ziek werd (CGVS 19/17784B, p. 5, CGVS p. 5). Dat uw zoon in een zodanige levensbedreigende situatie terecht kwam dat u geen andere weg zag dan te vertrekken kan overigens niet overtuigen. U verklaart immers zelf dat u hem pas 25 dagen na aankomst in België liet onderzoeken (CGVS p. 5), hetgeen geen blijk van een dringende nood aan medische hulp aantoont en een wezenlijke kanttekening plaatst bij de waarachtigheid, minstens de ernst van de feiten die u inroept.”

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich slechts tot twee organisaties hebt gericht (CGVS p. 6). Een derde piste bij een taalschool strandde omdat u zich niet terug bent gaan aanbieden met de nodige documentatie (CGVS p. 6). Tevens blijkt uit uw verklaringen dat u uw zoektocht naar taallessen reeds in november 2018 staakte (CGVS p. 6). Dat de ziekte van uw zoon ervoor zorgde dat u zich niet op uw zoektocht kon toelagen (CGVS p. 6) is niet aannemelijk daar u eerder tijdens het onderhoud verklaarde dat hij ziek is geworden na uw verblijf bij uw Arabisch contact in januari van 2019 (CGVS p. 5), hetgeen tevens overeenkomt met de verklaringen van uw vrouw (CGVS 19/17784B p. 4). Tenslotte dient er nog opgemerkt te worden dat u verklaart uw rechten als begunstigde van internationale bescherming afgedwongen te hebben via de verantwoordelijke van uw familie (CGVS 5-6) maar tevens uit uw verklaringen blijkt dat u sinds mei 2018 niet meer bij deze persoon bent geweest (CGVS p. 6). Het geheel van bovenstaande doet dan ook sterk

twifelen aan de stappen die u hebt ondernomen om uw rechten als begunstigde van internationale bescherming uit te oefenen.”

In zoverre in het verzoekschrift meermaals wordt opgeworpen dat verzoekers Griekenland hebben verlaten omdat zij er geen medische zorgen kregen, in welk verband ze o.a. opperen dat “Het is omdat de medische toestand degradeerde zonder mogelijkheid aan zorgen te geraken dat het koppel besloot verder door te reizen naar België”, strookt dit niet met de eerder afgelegde verklaringen waaruit blijkt dat zij wel degelijk toegang hadden tot en beroep konden doen op de gezondheidszorg in Griekenland.

Verzoekers weten thans geenszins te overtuigen waar zij in het verzoekschrift betogen dat “Gedurende die periode heeft geen enkel lid van het gezin mogelijkheid gekregen om de Griekse taal te leren met het oog op een werk of minstens te kunnen communiceren”. Dit stemt immers niet overeen met verzoekers verklaringen aan de commissaris-generaal waaruit blijkt dat hij zich tot een taalschool kon wenden, doch vervolgens naliet om zich er met de benodigde documentatie aan te bieden en hij zijn zoektocht naar taallessen al vroeg(tijdig) in november 2018 staakte en hiervoor geen overtuigende uitleg biedt. De Raad merkt dienaangaande op dat het de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij bescherming heeft bekomen, door onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren.

Verzoekers' argumentatie is geenszins ernstig waar zij in het verzoekschrift herhaaldelijk eerder afgelegde verklaringen tegenspreken door thans o.a. op algemene wijze aan te voeren dat “het gezin gedurende heel haar Grieks verblijf geen mogelijkheid had om vooreerst aan een onderdak en voedsel te geraken en verder aan medische zorgen te geraken”. Hoe dan ook blijkt uit niets en verzoekers tonen niet concreet aan dat zij, die internationale bescherming genieten in Griekenland met de hieraan verbonden rechten en voordelen, dit bij de Griekse autoriteiten zouden hebben aangekaart. Zij beweren weliswaar thans in hun verzoekschrift op algemene wijze o.a. dat “er was geen opleiding, geen cursus, geen werk”, doch maken niet in concreto aannemelijk dat zij in Griekenland hun rechten niet konden/kunnen laten gelden en/of dat zij een eventuele gebrekkige toegang ergens zouden hebben aangekaart.

Een algemene verwijzing naar de algemene penibele situatie in Griekenland (voor personen die er internationale bescherming verzoeken dan wel hebben verkregen), waar de omstandigheden geenszins rooskleurig zijn, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partijen in Griekenland, waar hen internationale bescherming werd toegekend, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerden dan wel bij een terugkeer dreigen terecht te komen, gelet ook op de concrete vaststellingen over hun persoonlijke omstandigheden in de bestreden beslissingen, motieven die niet worden weerlegd of ontkracht.

Verzoekers tonen derhalve niet aan dat zij, die internationale bescherming genieten in Griekenland, geen toegang zouden krijgen tot of gebruik zouden kunnen maken van de aan hun internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen. Zij beweren weliswaar op algemene wijze, doch maken niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd waren/zijn om in Griekenland in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Griekenland hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Uit hun verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan niet blijken dat de levensomstandigheden van verzoekende partijen in Griekenland een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekers verhinderd zouden zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten.

Verzoekers maken zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hun situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hen in Griekenland werd verleend, kunnen stellen.

De Raad wijst er voorts op dat verzoekende partijen met onderhavige procedure beschikken over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 13 van het EVRM.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat voorliggend verzoek gezien de verleende internationale bescherming niet onder het toepassingsgebied van de vigerende Dublinreglementering ressorteert,

waardoor verzoekers' betoog omtrent Dublin overdrachten ter zake niet dienstig is, net zoals hun argumentatie en informatie omtrent de situatie aan de Turks-Griekse grens niet relevant of nuttig is, gelet op hun persoonlijke situatie, met name de internationale beschermingsstatus die zij in Griekenland genieten.

4. Gelet op het voorgaande lijken verzoekers geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen werd toegekend in Griekenland.”.

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 28 september 2020, verwijzen verzoekende partijen vooreerst naar hetgeen zij gesteld hebben in hun vraag tot horen. Verzoekende partijen lichten toe dat rekening dient gehouden te worden met de ernstige medische problemen van hun zoontje en dat erkende vluchtelingen in Griekenland niet dezelfde medische zorg krijgen als de Griekse onderdanen. Zij kunnen de medische kosten die verbonden zijn aan de problemen van hun zoontje niet betalen. Voorts stellen verzoekende partijen dat de medische verzorging nog problematischer is geworden door de uitbraak van de pandemie en het feit dat Griekenland het financieel nog niet kan redden door het gebrek aan toerisme. Tot slot wijzen zij er op dat veel erkende vluchtelingen vroeger nog een job kregen door het toerisme maar er momenteel helemaal geen werk is omwille van al deze problemen samen. Ter ondersteuning van hun betoog wijzen zij naar de citaten uit algemene informatie in hun vraag tot horen.

4.1. Verzoekende partijen lichten toe dat rekening dient gehouden te worden met de ernstige medische problemen van hun zoontje.

De Raad wijst dienaangaande op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“Zo werpen verzoekende partijen geen ander licht op de motivering in de bestreden beslissingen waar met betrekking tot hun persoonlijke situatie op goede grond het volgende wordt vastgesteld:*

“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg, onderwijs en huisvesting (CGVS p. 4-6) voldoet

deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Uit de verklaringen van uw zus blijkt immers dat u en uw familie wel degelijk hulp geboden kreeg bij uw zoektocht naar huisvesting, én u voorzien werd van een uitkering tot op enkele maanden na het verkrijgen van uw verblijfsvergunning (CGVS 19/178057 p. 4). Voorts blijkt uit de verklaringen van uw vrouw dat zij bij ten gevolge van haar miskraam de nodige verzorging en onderzoeken genoot (CGVS 19/17784B, p. 4). Ook uw zoon kreeg de nodige zorgen en medicatie toegediend toen hij ziek werd (CGVS 19/17784B, p. 5, CGVS p. 5). Dat uw zoon in een zodanige levensbedreigende situatie terecht kwam dat u geen andere weg zag dan te vertrekken kan overigens niet overtuigen. U verklaart immers zelf dat u hem pas 25 dagen na aankomst in België liet onderzoeken (CGVS p. 5), hetgeen geen blijk van een dringende nood aan medische hulp aantoont en een wezenlijke kanttekening plaatst bij de waarachtigheid, minstens de ernst van de feiten die u inroept.”

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich slechts tot twee organisaties hebt gericht (CGVS p. 6). Een derde piste bij een taalschool strandde omdat u zich niet terug bent gaan aanbieden met de nodige documentatie (CGVS p. 6). Tevens blijkt uit uw verklaringen dat u uw zoektocht naar taallessen reeds in november 2018 staakte (CGVS p. 6). Dat de ziekte van uw zoon ervoor zorgde dat u zich niet op uw zoektocht kon toelagen (CGVS p. 6) is niet aannemelijk daar u eerder tijdens het onderhoud verklaarde dat hij ziek is geworden na uw verblijf bij uw Arabisch contact in januari van 2019 (CGVS p. 5), hetgeen tevens overeenkomt met de verklaringen van uw vrouw (CGVS 19/17784B p. 4). Tenslotte dient er nog opgemerkt te worden dat u verklaart uw rechten als begunstigde van internationale bescherming afgedwongen te hebben via de verantwoordelijke van uw familie (CGVS 5-6) maar tevens uit uw verklaringen blijkt dat u sinds mei 2018 niet meer bij deze persoon bent geweest (CGVS p. 6). Het geheel van bovenstaande doet dan ook sterk twifelen aan de stappen die u hebt ondernomen om uw rechten als begunstigde van internationale bescherming uit te oefenen.”

In zoverre in het verzoekschrift meermaals wordt opgeworpen dat verzoekers Griekenland hebben verlaten omdat zij er geen medische zorgen kregen, in welk verband ze o.a. opperen dat “Het is omdat de medische toestand degradeerde zonder mogelijkheid aan zorgen te geraken dat het koppel besloot verder door te reizen naar België”, strookt dit niet met de eerder afgelegde verklaringen waaruit blijkt dat zij wel degelijk toegang hadden tot en beroep konden doen op de gezondheidszorg in Griekenland.

Verzoekers weten thans geenszins te overtuigen waar zij in het verzoekschrift betogen dat “Gedurende die periode heeft geen enkel lid van het gezin mogelijkheid gekregen om de Griekse taal te leren met het oog op een werk of minstens te kunnen communiceren”. Dit stemt immers niet overeen met verzoekers verklaringen aan de commissaris-generaal waaruit blijkt dat hij zich tot een taalschool kon wenden, doch vervolgens naliet om zich er met de benodigde documentatie aan te bieden en hij zijn zoektocht naar taallessen al vroeg(tijdig) in november 2018 staakte en hiervoor geen overtuigende uitleg biedt. De Raad merkt dienaangaande op dat het de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij bescherming heeft bekomen, door onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren.

Verzoekers' argumentatie is geenszins ernstig waar zij in het verzoekschrift herhaaldelijk eerder afgelegde verklaringen tegenspreken door thans o.a. op algemene wijze aan te voeren dat “het gezin gedurende heel haar Grieks verblijf geen mogelijkheid had om vooreerst aan een onderdak en voedsel te geraken en verder aan medische zorgen te geraken”. Hoe dan ook blijkt uit niets en verzoekers tonen

niet concreet aan dat zij, die internationale bescherming genieten in Griekenland met de hieraan verbonden rechten en voordelen, dit bij de Griekse autoriteiten zouden hebben aangekaart. Zij beweren weliswaar thans in hun verzoekschrift op algemene wijze o.a. dat “er was geen opleiding, geen cursus, geen werk”, doch maken niet in concreto aannemelijk dat zij in Griekenland hun rechten niet konden/kunnen laten gelden en/of dat zij een eventuele gebrekkige toegang ergens zouden hebben aangekaart.”. Zij werpen geen ander licht op het voorgaande.

4.2. Waar verzoekers stellen dat zij de medische kosten die verbonden zijn aan de problemen van hun zontje niet kunnen betalen, wijst de Raad erop dat dit probleem van louter socio-economische aard is dat op zich niet onder het toepassingsgebied valt van de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag noch onder de definitie van de subsidiaire bescherming.

4.3. Waar verzoekende partijen verwijzen naar artikels in hun vraag tot horen aangaande o.a. de impact van de Covid 19-pandemie op de situatie in Griekenland, het gebrek aan (medische) verzorging aan (erkende) vluchtelingen in Griekenland, en (politie)geweld tegen (erkende) vluchtelingen in Griekenland, wijst de Raad erop dat landeninformatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie volstaat op zich niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt, in navolging van de eerder aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, aan verzoekende partijen toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Griekenland verleend werd, te weerleggen. Zij blijven hier echter in gebreke.

Verzoekende partijen uiten weliswaar algemene beweringen en vermoedens dat erkende vluchtelingen in Griekenland niet dezelfde medische zorg krijgen als de Griekse onderdanen, dat de medische verzorging nog problematischer is geworden door de uitbraak van de pandemie, dat Griekenland het financieel nog niet kan redden door het gebrek aan toerisme, en dat veel erkende vluchtelingen vroeger nog een job kregen door het toerisme maar er momenteel helemaal geen werk is omwille van al deze problemen samen, doch zij laten evenwel na deze algemene beweringen en vermoedens met betrekking tot hun persoonlijke situatie *in concreto* aannemelijk te maken. Zij maken niet *in concreto* aannemelijk in Griekenland geen toegang te hebben tot o.a. de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt, en dat zij er de aan hun beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen niet zouden kunnen laten gelden.

4.4. Met hun verwijzing naar artikels betreffende de situatie in Griekenland sedert de uitbraak van de COVID-19-pandemie, tonen verzoekende partijen hoe dan ook niet aan dat de ontwikkelingen van de COVID-19-pandemie in Griekenland een zodanig niveau zouden bereiken dat zij bij terugkeer in dit land zouden worden blootgesteld aan het risico van een onmenselijke of vernederende behandeling.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat het coronavirus niet uitgaat van, noch worden het virus en de ziekte COVID-19 veroorzaakt door een van de actoren voorzien/opgenomen in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg valt de vrees voor dit virus of het risico door dit virus te worden getroffen niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (RvS 20 oktober 2014, nr. 10 864 (c)) (zie in dezelfde zin HvJ, 18 december 2014, C-542/13, M'Body) (GwH 21 mei 2015, nr. 59/2015, B.7).

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS